

πειο μετά δυσφορίας τὰς ἀμελετήτους δικογραφίας, ὁ μπακάλης ἐφροίτε διὰ τοὺς νέους τελωνειακοὺς δασμοὺς, ὁ δανδῆς ὠνειροπόλει τοὺς πρωτόβγαλτους λαμοδῆτας, ὁ κοιμώμενος θὰ ἐβλεπεν ἐν δνείρῳ διὺ ἐπήγαιεν ἴσως εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ὁ μικρὸς Μπέμπης ἐσχεδίαζεν ἀφεύκτως, στρατηγικώτερον καὶ ἐπιτελάρχον, νέαν ἔφοδον κατὰ τῆς σαρκὸς τῆς μικροσκοπικῆς δεσποινίδος. τῆς ὁποίας ἡ μαμὰ ἦτο βυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς τόμου νεωτάτου γαλλικοῦ μυθιστορήματος.

Ὅταν ἐσταμάτησε τὸ τραῖνο, κατῆλθον τελευταῖος ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ κοιτόχονδρος καὶ ὁ εἰς σχῆμα γυναικείου σώματος Ὑμητιδὸς ὡς Συμπληγάδες πέτραι θὰ μὲ συνέτριβον ἂν ἀπεπειρώμην νὰ κατέλθω μαζὶ τῶν. Ἡ δεσποινὶς εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἄμαξαν μὲ τὸ σκυλάκι τῆς, ἀλλ' ἐνῶ ἀπεμακρύνετο μοῦ ἔρριπεν ἐν περιέργῳ βλέμμα, ὡς νὰ ἠπόρει πῶς εὐρέθη εἰς τὸ βαγόνι ἄνθρωπος νὰ μὴ βγάλη μιζά. καθ' ἣν ἐποχὴν διανύομεν τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα τῆς προόδου

Καὶ εἶχα ἐννοήσει ὅτι ὁ αἰὼν μας εἶνε εἰκοστής, διότι μόλις ἤρχισα νὰ περιπατῶ εἶδα

ἓνα ἀστρὺλάκα νὰ ὑβρίζῃ Χριστοὺς καὶ Παναγίες, ἓνα ἄμαξήλατην νὰ μαστίζει ἀνηλεῶς τῆλόγαν, δύο λοῦστριους ἀλληλογρονηθοκαπομένους, μίαν γεροντοκόρην μὲ παρειὰς φωτιὰ ἀπὸ τὸ ψιμμυθιον, καὶ ἓνα χωρεὶδὸν ἀποπνέοντα ὁσμὴν κρομμύδου. Αἰὼν . . . προόδου χαριτωμένος!

Ἐγκατεσιάνην ἤδη εἰς τὰς Ἀθήνας. Μὲ κατέλαβε καὶ πάλιν ἡ ζάλη τῶν συμπεριόντων καὶ μὲ ἀπειλεῖ ὁ πυρετὸς τῆς ἐργασίας καὶ ἐν μέσῳ τοῦ κνεῶνος αὐτοῦ μὲ ἐν ἀπειρον νοσταλγίας αἰσθημα ἀναπολῶ τὸν πτωχικὸν οἰκίσκον, τὸν βίον τὸν ἀγροτικόν, ὅστις ἀφίνει τὸ πνεῦμα ἀθικτικὸν ἀπὸ ἀνοσίους πειρασμούς, ἀπὸ πάθη μικρολόγια, ἀπὸ συζητήσεις ἀσφονκτικὰς. Καὶ δι' αὐτὸ χθὲς μετέβην καὶ πάλιν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πτωχικὸν μου χωρίον, ὅπως πηγαίνει κανεὶς τὰς πρώτας ἡμέρας εἰς τάφον προσφιλεῖ.

Καὶ τὸ χωρίον, ἐρημωθὲν ἤδη, ὁμοιάζει ἀληθῶς μὲ τάφον, ἐνθα ἐτάφη ἡ ἡρεμία, ἡ ἄνεσις καὶ ὁ ρεμβασμός.

ΔΑΦΝΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀνασκαφαί.—Μακρὸν ἄρθρον εἰς τοὺς «Τάμεις» ἀφηγεῖται τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐφετεινῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον τῆς Ἐφέσου, τὸ ὑπὸ τοῦ I. T. Γουδὸ τὸ 1874 ἀνασκαφὴν τὸ πρῶτον, τῶν ἐνεργηθεισῶν ἀπὸ τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον, διὰ τοῦ Χογκερθ τοῦ ἄλλοτε διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς Σχολῆς.

Ἐκτὸς τῶν ἀρχιτεκτονικῶν διευκρινίσεων καὶ βεβαιώσεων, εἰς τὰς ὁποίας κατέληξαν αἱ ἀνασκαφαί, ἀνεκαλύφθησαν ἑκατοντάδες μικρῶν ἀναθηματικῶν ἀντικειμένων. Ἐν ὅλῳ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς 2,000.

Μερικὰ νομίσματα ἐξ ἡλέκτρου καὶ μερικοὶ σκαρβαῖοι ἐχρησίμευσαν πρὸς χρονολόγησιν τῶν ἄλλων. Τὰ εὐρήματα ἀνάγονται εἰς περίοδον προγενεστέραν τῆς τοῦ Κροίσου. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνονται πόρπαι διαφόρων εἰδῶν, καρφίδες, ἐνώτια, τεμάχια περιδερσίων, περόναι καὶ περιάπτα διάφορα, πάντα ἐκ πολυτίμων μετάλλων.

Ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης, δυτικῶς τοῦ ναοῦ, ἀκόμη πολυαριθμότερα ἀντικείμενα, ἀπὸ ὕλας ὀλιγώτερον πολυτίμους, ἥτοι ἐκ χαλκοῦ, ἐλέφαντος, κρυστάλλου, ὕελου, ὀπτῆς γῆς, ἡλέκτρου, κράματος, μεμιλωμένης ὀπτῆς γῆς καὶ σιδήρου. Πάντα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀντιπροσωπεύουν τέχνην, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε δὲν ἔχομεν ἄλλα ὑποδείγματα.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν χαλκῶν ἀντικειμένων, τὸ περιεργότερον εἶναι ἀρχαϊκώτατον ἀγαλματίον, παριστῶν τὴν θεὰν κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς ἐν Σάμῳ Ἡρας. Μεταξὺ τῶν ἐκ «πορσελάνης» ἀντικειμένων ἐν παριστᾷ σύμπλεγμα δούλου γονυπετοῦς φέροντος ὕδριαν. Μεταξὺ τῶν ἐξ ὀπτῆς γῆς διακρίνονται ἀγαλματῖα τῆς θεᾶς, ἀρχαῖκου τύπου. Ὑπάρχουν ὡσαύτως πολλὰ εἰδώλια ἐξ ὀπτῆς γῆς μεμιλωμένης.

Τὰ κρυστάλλινα ἀντικείμενα φαίνονται ὡς πέσσοι παγινιδίου τινός. Μεταξὺ τῶν ἐξ ἡλέκτρου περιλαμβανεται καὶ ἐν ἀγαλματίῳ τῆς Ἀρτέμιδος. Τὰ ἐκ κράματος εὐρήματα εἶναι ὅλα σχεδὸν καθαρῶς αἰγυπτιακά.

Ὑπὲρ τὰ 80 νομίσματα ἐξ ἡλέκτρου, ἀπὸ ἡμιστάτηρων μέχρι τῶν ἐλαχίστων, ἀνήκουν εἰς τὴν Μίλητον, τὴν Σάμον, τὰς Ἐρυθρὰς καὶ ἄλλας γειτονικὰς πόλεις, ὀλίγα δὲ μόνον ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐφεσιακά.

Ἀργυροῦς δίσκος, φέρων ἑκατέρωθεν ἐγγεγλυμένους ἰωνικοὺς χαρακτῆρας, φαίνεται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ναοῦ.

Τὸ σύνολον τῶν εὐρημάτων ἀποτελεῖ θησαυρὸν πολυτίμων, μοναδικόν, ὅστις πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινίᾳ Αὐτοκρατορικὸν Μουσεῖον, ἐκτὸς τῶν διπλῶν, ὡς καὶ μερικῶν ἄλλων, τὰ ὅποια περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου.

★

Θάνατοι.—Τραγικὸν τέλος ἔσχε ἡ Ἀμερικανὶς ζωγράφος μὲς Ἑλένη Ντόνλαν Χούντ. Παραθέριζεν εἰς τὴν παραλίαν Σαιν-Ζάν πλησίον τοῦ Μορλζί, εἶχεν δ' ἀνέλθῃ ἐπὶ βράχου καὶ κατεγίνετο εἰς μίαν θαλασσογραφίαν. Ἀφηρημένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς δὲν ἐπρόσέβην ὅτι ἡ παλίσροια περιετριγύρισε τὸν βράχον. Ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πτώσιν τῆς προσέκρουσεν εἰς βράχον καὶ τὸ σφοδρὸν κτύπημα παρέλυσεν τὰς δυνάμεις τῆς καὶ ἔμεινε νεκρά. Ἡ τραγικῶς φονευθεῖσα καλλιτέχνης ἦτο ἡλικίας 24 ἐτῶν, μεμνηστευμένη, διεκρίνετο δὲ διὰ τὸ ζωγραφικόν της ἔργον.

★

Μουσεῖα.—Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Κοπενάγης ἐγένετο δεκτὴ μία ἐκ μαρμάρου προτομῇ τοῦ γλύπτου κ. Θ.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Θωμοπούλου, παριστάνουσα τὸν Δανὸν Axel Hinrichsen.

★

Εἰκὼν τοῦ Ροῦμπενς.—'Ανευρέθη εἰς Λονδῖνον, εἰς τὴν κατοχὴν ἰδιώτου τινός, μία εἰκὼν τοῦ Ροῦμπενς, ἣ ὅποια ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολεσθεῖσα, καθότι ἀπὸ 264 ἐτῶν οὐδὲν ἦτο γνωστὸν περὶ αὐτῆς. Κατέχει ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ζωγράφου τὸν ἀριθμὸν 96, παριστᾷ δὲ Κάρολον τὸν Τολμηρὸν καὶ ἐγγράφη ὑπὸ τοῦ Ροῦμπενς τῷ 1635.

★

Κίνησις.—'Αφίκετο ἐκ Ρώμης καὶ Νεαπολέως ἔνθα ἐτελειοποιήθη ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐκ Τριπόλεως κ. Κωνστ. Τράκας, ἀπόφοιτος τῆς ἡμετέρας Πολυτεχνικῆς σχολῆς καταγίνας εἰδικῶς εἰς τὴν προσωπογραφίαν.

★

Εἰδωλματα.—'Ανευρέθη παρὰ τὸ Φαληρικὸν ἀλίπεδον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, φέρον δύο μορφάς, γυναικεῖαν καὶ ἀνδρικήν.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶναι Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς φέρει δὲ ἐπιγραφήν :

Ζωσίμη Ζωσίμου Μένων Μενε-
ἐκ Λευκοσεῶν κράτιος Τρωαδεὺς
ναύκληρος

Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς στήλης καὶ ὑπὲρ τὸ ὅλον κατασκευάσμα, ἀντὶ ἀετώματος ἔχει σχεδὸν ὀλόγλυφον πλοῖον, ἐξ οὗ ἐρμηνεύεται καὶ τοῦ ναυκλήρου τὸ ὄνομα.

★

Πωλήσεις εἰκόνων.—Ἐν τῇ πωληθείσῃ ἐν Λονδίνῳ συλλογῇ τῆς Λαίδης Ἀσβούρτον, ὑπῆρχον καὶ τινες εἰκόνες μεγάλης ἀξίας. Ἡ Περθένης καὶ τὸ Παιδίον τοῦ Βοττιτσέλλι ἤτις ἐπωλήθη ἀντὶ 150,000 φρ. Εἰς νεανίας τοῦ Τζιορτζιόνε, ἀντὶ 40,000 φρ. Μία θυμασία εἰκὼν τῆς Αἰδὸς Χουαίσιβέρῳ ὑπὸ Λοράν: ἀντὶ 50,000, ἑτέρα τῆς κυρίας Φούλλερτον ὑπὸ Ρεμβραντ ἀντὶ 42,500 φράγκων. Μία εἰκὼν τοῦ Γεωργίου Ρόμ: εὐ ἀντὶ 16,000 φρ. καὶ μία τοῦ Βασουύζεν ἀντὶ 15,000.

★

W. A. Bouguereau.—Τῇ 21 (ν.) Αὐγούστου ἀπέβιωσεν ἐν Παρίσις ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Γουλιέλμος Μπουγκερώ ἐξ ἀρτηριοσκληρώσεως. Μετὰ τὸν Henner, χάνει ἡ Γαλλικὴ τέχνη εὐθὺς ἀμέσως, μίαν μεγαλειτέραν ἔτι δόξαν, τὸν γηραιὸν καὶ γόνιμον καλλιτέχνην, ὅστις συνετέλεσε μὲ τὸ ἰσχυρόν του τάλαντον εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς ζωγραφικῆς ἐν Γαλλίᾳ.

Ὁ Bouguereau ἐγεννήθη εἰς Ροσέλ τῇ 30 Νοεμβρίου 1825. Κατ' ἀρχὰς ἔγεινεν ἔμπορος εἰς Βορδῶ, ἀλλὰ κατόπιν ὑπέκρινεν εἰς τὴν κλίσιν του πρὸς τὴν ζωγραφικὴν, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καλλιτεχνικὰ μαθήματα, ἐξηκολούθησε δὲ ταῦτα εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν σχολὴν τῶν Παρίσιων, ὑπὸ τῇ

ὁδηγίᾳ τοῦ Picot. Τῷ 1850 διενεμήθη μετὰ τοῦ Baudry τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης. Ἐπανελθὼν ἐκ Ρώμης εἰς Παρίσιους ἐξετέλεσε διαφόρους διακοσμήσεις ἰδίως εἰς ξενοδοχεῖα καὶ ἤρξατο συγχρόνως μετέχων εἰς τὸ Salon.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων ἔργων του εἶναι τὰ ἐξῆς: Τὸ σῶμα τῆς ἀγ. Καικιλίας φερόμενον εἰς τὰς Κατακόμβας (1855) εὐρισκόμενον εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἐκ πλημυρίας παθόντας ἐν Ταρρασκῶνῃ (ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ Κράτους), αἱ τέσσαρες ὥραι τῆς ἡμέρας (plafond), ὁ Ἔρως, ἡ Φιλία, ἡ Νεότης, ἡ Τέχνη, ὁ Ἔρως πληγωμένος, ἡ ἡμέρα τῶν νεκρῶν (ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Βορδῶ), ἡ ἐκ τῶν ἀγγῶν Ἐπάνοδος (1861), αἱ τυφεῖς τοῦ Ὁρέστου, ἡ Ἁγία Οἰκογένεια (1862 ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος), ὁ Ἔρως δοκιμάζων τὰ βέλη του, τὸ Φίλημα (1863), ὁ Ἰππος, ἡ Λουομένη, ἡ Ἐγερσις, τὸ Εἰδύλλιον, ἡ Προσευχή, τὸ Βιδύλιον τῶν ὥρων, τὸ τάμμα, Παιδιά κο μώμενα, Νύμφη καὶ Σάτυρος, ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ ὁδηγὸς του, μετὰ τὸ Λουτρὸν (ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας) ἡ Παρθένος, ὁ Χριστὸς παιδίον καὶ ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, Παρθένος παρηγορητρία (μουσεῖον Λουξεμβούργου), ἡ Νυμφαία, ἡ Ἰσότης ἐν τῷ θανάτῳ, ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων, τὸ πρῶτον πένθος, Ψυχὴ καὶ Ἔρως, Πρώτη ὄνειροπόλησις, ὁ μαργαριττής, ἡ Ἀθωότης κλπ.

Ὁ Bouguereau ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀπὸ τοῦ 1876, διαδεχθεὶς τὸν Pils, ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐταιρείας τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν. Ἐξέθετε τακτικὰ εἰς τὰς Ἐκθέσεις, λαμβάνων πάντοτε μετάλλια.

Ὁ χαρακτὴρ τῆς τέχνης του ἦτο ἀπλοῦς καὶ ἡρεμὸς καὶ κῶπως «συμβατικὸς», μὴ παρουσιάζων τὴν συνήθη εὐρωστίαν εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν προσώπων. Ἦτο ὁπαδὸς τῆς σχολῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, ἡσμενίζετο δὲ εἰς τὴν σύνθεσιν διακοσμητικῶν πινάκων εἰς θέατρα ἰδίως καὶ ἐκκλησιαστικῶν εἰκόνων, εἰκονογραφίας διαφόρους ναοὺς μὲ πρωτοτυπίαν καὶ τόνον ἐντελῶς προσωπικόν.

Ὁ Bouguereau ἦτο ἐκ τῶν ἀγαπητοτέρων γάλλων καλλιτεχνῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἐξετίμων μεγάλως καὶ τὸν ἀνεγνώριζον ὡς κορυφαῖον. Ἀπῆλause μεγάλως φήμης, ἐκτὸς τῆς Γαλλίας, καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ἀπέκτησε δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἔργων του μεγάλην περιουσίαν, ἀνερχομένην εἰς ἑκατομμύρια φρ. Ὁ θάνατος τοῦ ἐξόχου καλλιτέχνου δὲν ἦτο ἄγχετος πρὸς τὴν λύπην, ἣν ἡσθάνθη πρὸ τριῶν μηνῶν διὰ τινος διαπραχθεῖσαν ἐν τῷ μεγάρῳ του κλοπὴν.

Ὁ Bouguereau εἶχε μαθητὰς τοὺς διακριθέντας μετέπειτα ζωγράφους Bellanger καὶ Chabas.

Ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἐξῆς ἔργα τοῦ Bouguereau: Θάυμασμός πρὸς τὸν Ἑρῶτα, Ἔρως καὶ ψυχὴ, Παιδικὸν εἰδύλλιον (Α' τόμος), ἡ Παναγία μέσω τῶν ἀγγέλων - ἡ Παναγία, ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ἁγ. Ἰωάννης (Τόμ. Δ').

